

Siivillään se liisi, tasoja halkoen kiisi. Tuossa tuhkatomassa tuulessa, uljas hologrammikäärme. Niin tavattoman pieni pisara sekin, äärettömässä uumassa. Sopukassa uuman tallasi ihminen. Kohtalonsa kruunattu ruhtinas, varmoin askelin ajoi se itseänsä takaa. Ahdasta tulee, sanottiin. Vahvimista vahvin, vaadittiin. Rahvasta kuolee, tahdottiin. Pian miekka taottiin ja kalpeni lasku auringon kun kaamos valkeni vaurion. Kulisseissa kuiskattiin; alistus avain autuuden. Pisaroiden pirstoma, katettu kaikella mitä kuvitella saattaa. Muukalaiset muurahaiset, kuin ihmeelliset ihmiset. Kuin hiekanjyvät, kuin suunnitelmat syvät. Monistui ja mutkastui, sydämensä surkastui. Sykki maa, aaltoili auvoinen ajaton. Tykki lauloi. Tahmean samea shakkimaa, nappulat verta ja lihaa. Saa shamaani patriarkkain, saa omaa rohtoaan. Kosmiset syklit harppovat, oppi orjukseen ohjaa. Jakamaton on siemen suuri. Kipinöitä ikimeressä, heijastumia hologrammin, vastakaiku sen vain valikoivin vastauksin. Tyhjyyteen uppoaa kukkivain huutava kuiske, vaikka kukoistava onkin välkehtiväin hento säde. Huohottaa humaani huumassaan, himossa aikaansa omii. Ei erotu erottumaton, tahditon käy tahti taas ja taas. Kaksinaisuuden kangistama on viiltävä viserrys, vitsi verraton. Kiihtyvä kehitys on ennen aikojaan edistys, typistys. Tulee aikoja kun tunnetaan taikoja. Usva utuisuuteen ujuttaa, itsensä herra ilakoi. Mitä tuumi uuman uljain, käärme tuo kosmisen hologrammin? Se vain tasoja halkoo. "Järjestäkää talkoo!", se samettisesta sanattomuudestaan laukoo.